

УДК 353 (477)::339.9

БАЗАВЛУК Наталія Юріївна,

помічник голови Юр'ївської районної державної адміністрації

РАГІМОВ Фаїг Вагіф огли,

помічник судді в Дніпропетровському окружному адміністративному суді

ТРАНСФОРМАЦІЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ РЕГІОНІВ: ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ

Досліджуються особливості функціонування механізмів державного управління сталим розвитком регіонів. Обґрунтовується зміст сучасного концепту сталого розвитку в системі публічного управління. Формалізовано дихотомічний зв'язок процесів регіоналізації, глобалізації та децентралізації. Доводиться дискусійність сучасного розуміння державного управління сталим розвитком регіонів, обумовленого інституціональною зміною системи регіонального управління, суперечністю конституційних норм і положень законопроектів у сфері регіонального управління, нерозробленістю функціональних регіональних механізмів управління.

Ключові слова: державне управління, європейські стандарти, європейська інтеграція, механізми державного управління, публічне управління, сталий розвиток.

Bazavluk N. Yu. Ragimov F. V. Transformation of the national system of regions development management: theoretical and methodological principles

The article studies the peculiarities of the functioning of the mechanisms of public management in the sustainable development of the regions. The content of the modern concept of sustainable development in the system of public administration is substantiated. The dichotomous link between processes of regionalization, globalization and decentralization is formalized. The discussion of modern understanding of public management of the sustainable development of the regions due to the institutional change in the system of regional

management, the contradiction of constitutional norms and provisions of draft laws in the field of regional management, and the lack of development of functional regional management mechanisms is proved.

Key words: public management, European standards, European integration, mechanisms of public management, public administration, sustainable development.

Постановка проблеми. Наукова проблема трансформації національної системи управління розвитком регіонів формалізована в сучасній науці державного управління як взаємовплив внутрішніх та зовнішніх чинників регіонального розвитку. Перш за все важливо визначити особливості інституціонального розвитку реформування державного управління в контексті конституційних змін. Так само важливо сформувати принципово нову модель територіального управління на основі конституційних принципів централізації та децентралізації управління як реалізації концепту поділу державної влади. Саме тому визначення регіону базовим рівнем сучасного трансформаційного тренду державного управління забезпечить вирішення проблеми оптимізації територіального управління в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичною основою дослідження проблем у статті стали наукові праці вітчизняних учених, які вивчали концептуальні засади формування механізмів державного управління. Загалом механізми державного управління в контексті їх формування та функціонування досліджували зарубіжні вчені: К. Бельський, Ж. Бодуен, В. Воллес, К. Гаджиєв, Ж. Зіллер, Н. Нагент, Г. Райт, а також українські вчені: В. Авер'янов, В. Бакуменко, А. Баштанник, В. Борденюк, Т. Бутирська, К. Ващенко, Р. Войтович, В. Голубь, Г. Дзяна, С. Дубенко, В. Загорський, Л. Івашова, Ю. Кальниш, В. Князєв, В. Луговий, С. Майборода, Т. Маматова, Н. Нижник, О. Оболенський, С. Серьогін, Г. Ситник, О. Скаун, В. Тертичка, В. Цветков, В. Шаповал та ін. Предметна сфера механізмів державного управління в сучасній науці державного управління є найбільш повною, вона представлена широким спектром дисертаційних робіт. Зокрема, з позицій теми нашої статті варто виділити дисертації вітчизняних учених: А. Антонова («Формування державної політики сталого соціально-економічного розвитку сільських територій як умова зростання якості життя сільського населення»), А. Балашова («Формування механізмів державного управління сталим розвитком регіонів України»), Н. Бондарчук («Державна політика розвитку

інноваційного потенціалу регіонів України»), М. Вишиванюка («Формування системи стратегічного державного управління розвитком регіонів України»), В. Воротіна («Формування системи державного регулювання національної економіки в умовах глобальних ринкових трансформацій»), О. Гіндес («Формування механізмів державного управління природокористуванням на засадах сталого розвитку»), Я. Жовнірчика («Державне регулювання розвитку регіонів України в умовах посилення міжрегіональних економічних зв'язків»), Т. Іванової («Державне управління еколого-економічною безпекою як умова сталого розвитку України»), В. Керецмана («Державне регулювання розвитку регіонів в Україні: теорія і практика»), Ю. Королюка («Методологія та організація системного аналізу механізмів державного управління соціально-економічним розвитком регіонів України»), О. Коротич («Теоретико-методологічні засади державного управління регіональним розвитком України»), М. Сороки («Формування державної політики стратегічного планування розвитку регіонів в умовах інтеграції України у світову спільноту»), С. Чернова («Механізми модернізації системи державного управління регіональним розвитком в Україні»), В. Юрчишина («Стабілізаційна економічна політика в Україні в епоху глобалізації»).

Варто виокремити наукові розробки О. Бородіної («Державне управління розвитком регіонів: європейський досвід та його адаптація в Україні»), І. Куліш («Державне управління регіональним розвитком України в контексті європейської інтеграції»), А. Лелеченко («Децентралізація в системі державного управління в Україні: теоретико-методологічний аналіз»), І. Беганської («Державне регулювання та цільове програмування сталого соціального розвитку в регіоні»), З. Бурик («Програмно-цільовий метод державного управління регіональним розвитком»), Д. Ветвицького («Розвиток державної екологічної політики України в умовах глобалізації»), В. Глухої («Механізми державного регулювання розвитку депресивних регіонів в Україні»), І. Гриджук («Державне регулювання сталого розвитку регіону»), Я. Гури («Державне регулювання міжрегіональної інтеграції в умовах стійкого розвитку територій»), Л. Єфіменко («Розвиток інноваційної політики держави в умовах глобалізації»), В. Замикули («Удосконалення механізмів державного управління сталим розвитком сільських територій»), І. Карпова («Механізми формування та реалізації регіональних стратегій розвитку»).

На сучасному етапі реформування державного управління є можливість виділити шість основних викликів сталого розвитку регіонів в Україні. По-перше, небезпека загострення міжрегіонального відчуження внаслідок політичної регіоналізації та відмінностей геополітичної орієнтації населення. По-друге, порушення ефективної взаємодії за напрямками «центр – регіони» та «регіон – регіони». По-третє – намагання штучної економічної та політичної автономізації окремих регіонів. По-четверте – значна диференціація регіонів за рівнем економічного розвитку та якістю життя людей (часом ідеться навіть не про відсоткову а про рядкову різницю в окремих показниках). По-п'яте – наявність регіональної асиметрії в системі міжбюджетних відносин. Зрештою це недосконалість менеджменту на регіональному та місцевому рівнях. Саме тому головною метою перетворень системи територіальної організації влади – побудова децентралізованої моделі організації влади, яка б була спроможна в умовах ринкової економіки результативно та ефективно впливати на процеси соціально-економічного і культурного розвитку територій, забезпечувала б якісний рівень надання управлінських послуг населенню на рівні європейських стандартів, була здатна до самовдосконалення і саморегуляції.

Сучасну проблему відповідальності за виконання стратегій регіонального розвитку варто звести до основної – відсутності унормованої державної регіональної політики, яка за своєю суттю стала б інноваційною парадигмою (несучою конструкцією) регіонального розвитку, оскільки містила б ефективні інструменти для вирішення проблем асиметрії розвитку регіонів України з урахуванням специфіки їх економіки, екології, демографії, освіти, світоглядних орієнтацій населення. Метою такої політики має стати забезпечення нової якості життя людини. Вирішення цієї проблеми зумовлює необхідність задоволення низки потреб у практичній правотворчій площині. Так, головною потребою на шляху до правового забезпечення інноваційної парадигми регіонального розвитку є вдосконалення конституційної моделі територіальної організації влади в частині адміністративно-територіального устрою та місцевого самоврядування.

Мета статті полягає в теоретико-методологічному обґрунтуванні механізмів державного управління сталим розвитком регіонів (МДУ СРР) та розробка практичних рекомендацій щодо їх удосконалення в умовах глобалізації. Досягнення означеної мети передбачає вирішення таких основних завдань: визначення особливостей МДУ СРР в

умовах глобалізації; розкриття сутності сучасних тенденцій формування інституціонально-правового концепту територіального управління як основи МДУ СРР у контексті процесів децентралізації влади в Україні; встановлення напрямів удосконалення організаційних засад функціонування механізму діяльності органів влади регіонального рівня в контексті реалізації Стратегії сталого розвитку «Україна – 2020». На цій основі можливе досягнення нових наукових результатів, що в сукупності вирішують актуальне наукове завдання напрацювання концептуальних засад удосконалення державного управління сталим розвитком регіонів як сучасної парадигми модернізації публічного управління. Такий підхід дозволить обґрунтувати найбільш ефективні форми і засоби інституціонального та організаційно-правового забезпечення державної регіональної політики в системі публічної влади в Україні. На такій методологічній основі формується концепт сталого розвитку в системі публічного управління, що при збереженні усталених конструктивних ознак встановлюється та сутнісно змінюється в організаційно-правовому, інституціональному та адміністративно-політичному розумінні, й при цьому виступає як комплекс загальнообов'язкових правил, процедур та принципів, спрямованих на приведення системи публічного управління у відповідність до стандартів урядування Європейського Союзу в контексті загальнополітичної мети суспільного розвитку української держави – набуття відповідності критеріям на вступ до ЄС.

Виклад основного матеріалу. Загальна методологічна схема дослідження сучасних механізмів відповідає певній системі аналізу в межах дихотомічної конструкції «державне управління – державне регулювання». У працях вітчизняних дослідників акцент робиться на таких поняттях: «механізм державного управління», «механізм державного регулювання», «механізм реалізації», механізм удосконалення», «механізм формування», «державна політика» – окремо – комплекс робіт за власною назвою проблеми («адміністративна реформа», «сталий розвиток» тощо). Важливо вказати також на сучасний підхід до впровадження терміна «публічне управління». Зокрема, О. Танчук визначила суть сучасного публічного управління у вигляді моделі управлінської діяльності сучасної держави. Вона доводить, що публічне управління передбачає багатополюсність у прийнятті рішень, зміст яких визначається взаємодією різноманітних акторів публічної політики (держави, громадськості, груп інтересів), і саме стратегії акторів визначають архітектуру кінцевого рішення, яке втілюється

державними органами при підтримці або спільно з недержавними інституціями. О. Танчук обґрунтовує тезу, що процес публічного управління є поєднанням діяльності та взаємодії владно-ієрархічної спільноти людей, цілеспрямованого функціонування управлінської системи органів державної влади, громадянського суспільства та циклу прийняття і реалізації рішень, які впорядковують і раціоналізують управління [11]. В. Баштанник вважає, що публічне управління на рівні демократичної держави передбачає функціонування універсального організаційно-правового механізму виявлення, узгодження і реалізації суспільних потреб та інтересів на основі використання різних правових засобів, формування суб'єктивних прав та обов'язків учасників суспільних процесів, переведення їхніх зв'язків та стосунків у конкретні правовідносини [1]. Ми погоджуємося з такими підходами, вважаючи, що в умовах глобалізації важливо розробити систему пріоритетів реалізації державної політики, що визначально впливатиме на функціонування механізму державного управління. Так само в процесі функціонування механізми державного управління можуть суттєво змінювати структуру, внутрішні характеристики та якісний стан, й тому мова може йти про дискретність результатів функціонування механізмів.

Важливу роль у теоретико-методологічному обґрунтуванні механізмів державного управління відіграє науковий підхід М. Лахижі, який детерміновано з позицій виокремлення особливостей модернізації публічної адміністрації. При цьому дослідник не лише систематизував наявний зарубіжний досвід публічного адміністрування, а й сформував цілісне методологічне поле аналізу розвитку механізмів державного управління посткомуністичних країн, що поступово інтегрувалися у світовий економічний простір, зокрема економічну модель ЄС [7]. Водночас М. Лахижа, як і І. Грицяк, В. Баштанник, В. Стрельцов, провів комплексне дослідження проблем модернізації публічної адміністрації на основі адміністративно-правового концепту [3]. І. Грицяк запропонував зосереджувати увагу на інституціональних принципах інтеграційного процесу [5], В. Баштанник розробив концепцію інтегрованих систем публічного управління [2]. Варто наголосити на доцільності аналізу проблеми впливу глобалізаційних процесів на національні багаторівневі системи управління.

На нашу думку, проблеми розвитку регіонального управління можливо вирішити шляхом:

1. Раціоналізації адміністративно-правового регулювання за допомогою здійснення адміністративної реформи на місцевому та регіональному рівнях організації влади, розмежування функцій і повноважень між місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, а також між органами місцевого самоврядування різних рівнів; розв'язання проблем стратегічного планування розвитку територій, налагодження міжсекторного співробітництва місцевих органів влади, неурядових організацій, бізнесових структур; удосконалення статусу органів місцевого самоврядування регіонального рівня, місцевих державних адміністрацій.

2. Удосконалення конституційно-правових гарантів розвитку самоврядних структур шляхом законодавчого забезпечення розвитку (реформи) місцевого самоврядування – прийняття закону про регіональне управління та територіальну організацію влади в Україні; розробки програми законодавчого забезпечення розвитку регіонального управління; кодифікації законодавства про територіальне управління.

Саме тому ми вважаємо за доцільне вести мову не про комплексне впровадження зарубіжного досвіду функціонування МДУ СРР, а трансформацію самого механізму під впливом глобалізаційних чинників. Це знаходить прояв у формуванні умов, принципів функціонування, засад реформування і стратегії реалізації інтегративного МДУ СРР, що і є предметом нашого дослідження. Пропонуємо зосередити увагу на особливостях і тенденціях функціонування МДУ СРР, які характеризують здатність системи державного управління функціонувати в умовах глобалізаційних викликів. Адже детермінуючи три виміри глобалізації: культурний, економічний, та політичний, ми маємо вести мову про економічний контент глобалізації, що визначає сутність глобальних політичних та глобальних культурних (ідеологія споживання) процесів. Варто нагадати, що на самому початку глобалізація сприймалася як певне продовження модернізації.

Г. Дзяна і Р. Дзяний у своїй праці розглядають питання раціоналізації МДУ з позицій предметного підходу в дослідженні напрямів удосконалення механізмів реалізації державної політики. Зокрема, науковці на основі аналізу наукових положень у сфері державного управління виклали теоретичне обґрунтування та нове вирішення наукового завдання, яке полягає в узагальненні теоретико-методологічних основ державної політики, дослідили функціонування інституційного механізму реалізації державної політики. Також вони розробили модель процесу формування пріоритетності

цілей державної політики, обґрунтували напрями удосконалення інституційного та фінансового механізмів державної політики. У наукових працях Г. Дзяної запропоновано принципово новий підхід до розширення дослідницької бази при аналізі механізмів державного управління на основі включення до сфери такого аналізу формування і розвитку нормативно-правової бази. У контексті нашого дослідження важливими напрямками є впровадження методології Г. Дзяної щодо аналізу стану і динаміки розвитку економіки, соціально-політичних показників, рівня життя держави, провадження державної політики. Формалізований історичний процес та виділення етапів у працях Г. Дзяної є аргументований з позицій виокремлення історичних засад формування механізмів державного управління – визначальний [6]. Дійсно, важливо за запропонованою методологією досліджувати формування і функціонування стандартних механізмів державного управління, виокремивши такі етапи:

- 1) формування державних механізмів (державної політики);
- 2) упровадження механізму державного управління (державної політики);
- 3) використання інноваційних ефектів;
- 4) проведення структурних трансформацій.

Запропонований Г. Дзяною до наукового впровадження термін «соціально-екологічний потенціал» як економію певного типу ресурсів, якої можна досягти за рахунок зміни принципів поведінки людини відповідно до концепції сталого розвитку та формування суспільної свідомості, є актуальним саме в умовах глобалізаційних впливів. Важливо навести зафіксований у Законі України «Про засади державної регіональної політики» термін державної регіональної політики як системи цілей, заходів, засобів та узгоджених дій центральних та регіональних органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування та їх посадових осіб для забезпечення високого рівня якості життя людей на всій території України з урахуванням природних, історичних, екологічних, економічних, географічних, демографічних та інших особливостей регіонів, їх етнічної та культурної самобутності [10]. Цей закон визначає метою державної регіональної політики створення умов для динамічного, збалансованого розвитку України та її регіонів, забезпечення їх соціальної та економічної єдності, підвищення рівня життя населення, додержання гарантованих державою соціальних стандартів для кожного громадянина незалежно від його місця проживання.

У цьому контексті доцільно навести науковий підхід З. Бурик, яка наголошує, що механізми державного регулювання сталого розвитку України є основою державного управління, що дозволяє підтримати соціально й економічно збалансований розвиток, реалізувати підвищення економічного, соціального та екологічного потенціалів, забезпечити узгодження цілеспрямованості та функціонування усіх ланок господарської системи держави [3; 4]. Саме тому правовий механізм вимагає внесення змін у ряд діючих нормативних актів. Утім, з позицій правового механізму сталого розвитку регіонів доцільно порівняти Державну стратегію регіонального розвитку на період до 2015 р.(2005 р. затвердження) та Державну стратегію регіонального розвитку на період до 2020 р. (2014 р. затвердження) (таблиця) [8; 9].

Порівняння понять і термінів у нормативно-правових актах з питань регіонального розвитку

Державна стратегія регіонального розвитку на період до 2015 р.	Державна стратегія регіонального розвитку на період до 2020 р.
<p>Мета – визначення проблем і пріоритетів державної регіональної політики. Основна мета – створення умов для підвищення конкурентоспроможності регіонів, забезпечення їх сталого розвитку на сучасній технологічній основі, високої продуктивності виробництва та зайнятості населення</p>	<p>Мета: 1) підвищення рівня конкурентоспроможності регіонів; 2) територіальна соціально-економічна інтеграція; 3) ефективне державне управління у сфері регіонального розвитку</p>
<p>Збалансований розвиток зумовлює диференційованість надання державної підтримки регіонам з урахуванням їх потенціалу, умов, критеріїв та строків, визначених законодавством</p>	<p>Сталий розвиток – принцип регіональної політики; передбачає забезпечення невиснажливого, ощадного та ефективного використання енергетичних, матеріальних, природних, та інших ресурсів для задоволення потреб нинішнього покоління з урахуванням інтересів майбутніх поколінь</p>
<p>Засади розробки стратегії: 1) зміна моделі територіальної організації влади; 2) деконцентрації владних повноважень на основі деконцентрації та субсидіарності; 3) зміна функцій місцевих державних адміністрацій; 4) розширення фінансово-</p>	<p>Засади розробки стратегії: 1) моніторинг факторів впливу на регіональний розвиток; 2) формування державної регіональної політики, що поширюється на всі регіони; 3) запровадження механізму координації суб'єктів державної регіональної політики; 4) створення чіткої функціональної структури центральних органів виконавчої влади та</p>

економічних можливостей територіальних громад	місцевих органів виконавчої влади для забезпечення державного регулювання сталого розвитку регіонів; 5) координація багаторівневого управління; формування механізму деконцентрації та децентралізації державних повноважень
Механізм реалізації стратегії – адміністративно-правовий – прийняття нормативно-правових актів	Механізм реалізації стратегії – інституціональний. Органи влади: Мінрегіон України; територіальні органи – облдержадміністрації; територіальні органи – облради; Органи місцевого самоврядування базового та представницького рівнів; об'єднання органів місцевого самоврядування, агенції регіонального розвитку

Ми погоджуємося з науковим підходом З. Бурик щодо обґрунтування концептуальної моделі сталого розвитку держави шляхом вибору альтернативних напрямів розвитку сучасного державотворення, що базуються на завданнях і функціях держави. Вважаємо, що важливим завданням вирішення проблеми функціонування МДУ СРР є теоретико-методологічне обґрунтування засад функціонування МДУ СРР. У цьому контексті слід виділити декілька методологічних підходів у сучасній науці державного управління.

Нині Державна стратегія регіонального розвитку, відповідно до Закону України «Про базові засади державної регіональної політики», визначає:

- 1) тенденції та основні проблеми соціально-економічного розвитку регіонів;
- 2) пріоритети державної регіональної політики на певний період;
- 3) стратегічні цілі й напрями регіонального розвитку;
- 4) оперативні цілі;
- 5) основні завдання, етапи та механізми реалізації;
- 6) систему моніторингу та оцінки результативності [9].

Висновки. Утвердження МДУ СРР, здатних гарантувати неухильне дотримання визначених Конституцією України законодавчих приписів територіальної організації влади в Україні, забезпечує не лише правовий контекст управління, а й публічно-управлінський контекст, у межах якого еволюціонує регіональний механізм управління, а зміст територіального управління, незважаючи на внутрішньосистемну багаторівневність, характеризується інтегративністю, багатоваріантністю процедур

прийняття рішень, участю населення у вирішенні проблем розвитку територій, забезпеченням достатнього рівня респонсивності сучасних реформ у державі.

Слід акцентувати зусилля на формуванні уніфікованого підходу до організації взаємодії суб'єктів регіонального управління щодо реалізації завдань сталого розвитку, нормативній формалізації взаємовпливу суб'єктів державного управління різних рівнів (наднаціональний, національний, регіональний субрегіональний, локальний). В умовах глобалізації багаторівневе управління запропоновано визначити як управлінську діяльність органів публічної влади, спрямовану на забезпечення соціально-економічного розвитку адміністративного утворення. В умовах багаторівневого управління важливо напрацювати узгоджені принципи, процедури, порядок розробки та реалізації програм регіонального розвитку.

Для вирішення проблем розвитку регіонального управління необхідно провести адміністративну реформу на місцевому та регіональному рівнях організації влади, розмежувати функції і повноваження між місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, а також між органами місцевого самоврядування різних рівнів, запровадити стратегічне планування розвитку територій, налагодити міжсекторне співробітництво місцевих органів влади, неурядових організацій, бізнесових структур, удосконалити конституційно-правові гарантії розвитку самоврядних структур шляхом законодавчого забезпечення розвитку місцевого самоврядування – прийняття закону про регіональне управління та територіальну організацію влади в Україні, розробки програми законодавчого забезпечення розвитку регіонального управління, кодифікації законодавства про територіальне управління.

Список використаних джерел

1. **Баштанник В. В.** Структурні характеристики та тенденції організаційного розвитку національних систем публічного управління в умовах сучасних євроінтеграційних процесів / В. Баштанник // Вісн. Нац. акад. держ. упр. при Президентові України. – 2009. – № 1. – С. 3 – 9.

2. **Баштанник В. В.** Трансформація державного управління в контексті європейських інтеграційних процесів : монографія / В. В. Баштанник. – Дніпропетровськ : ДРІДУ НАДУ, 2010. – 390 с.

3. **Бурик З. М.** Аналіз переваг та недоліків розвитку території в умовах забезпечення ефективного стратегічного планування / З. М. Бурик // Ефективність держ. упр. : зб наук. пр. – 2014. – Вип 39. – С. 434 – 442.

4. **Бурик З. М.** Стимулювання сталого розвитку в Україні / З. М. Бурик // Акт. питання екон. наук : зб. матеріалів VI Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Запоріжжя, 13 – 14 берез. 2015 р.) / Східноукраїнський ін-т економіки і управління. – Запоріжжя : ГО «СІЕУ». – 2015. – С. 50 – 54.

5. **Грицяк І. А.** Європейське управління: теоретико-методологічні засади / І. А. Грицяк. – Київ : К.І.С., 2006. – 398 с.

6. **Дзяна Г. О.** Нормативно-правове забезпечення інноваційного розвитку регіону / Г. О. Дзяна, Р. Б. Дзяний // Ефективність державного управління : зб. наук. пр. – 2014. – Вип. 41. – С. 189 – 194.

7. **Лахижа М. І.** Модернізація публічної адміністрації в Україні в умовах євроінтеграції: теоретичні та практичні аспекти : автореф. дис. ... д-ра наук з держ. упр. : 25.00.01 / Микола Іванович Лахижа ; Ін-т законодавства Верховної Ради України. – Київ, 2010. – 36 с.– С. 5 – 16.

8. **Про Державну** стратегію регіонального розвитку на період до 2020 року : Постанова Кабінету Міністрів України від 6 серп. 2014 р. № 385. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/385-2014>.

9. **Про Державну** стратегію регіонального розвитку на період до 2020 року : Постанова Кабінету Міністрів України від 6 серп. 2014 р. № 385. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/385-2014>.

10. **Про засади** державної регіональної політики : Закон України від 5 лют. 2015 р. № 156-VII : Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/156-19>.

11. **Танчук О.** Основні підходи до оцінювання ефективності публічного управління / О. Танчук. – Вісн. Нац. акад. держ. упр. при Президентові України. – 2015. – № 3. – С. 63 – 70.

List of references

1. **Bashtannyk V. V.** Strukturni kharakterystyky ta tendentsii orhanizatsiinoho rozvytku natsionalnykh system publichnoho upravlinnia v umovakh suchasnykh

yevrointehratsiinykh protsesiv / V. Bashtannyk // Visn. Nats. akad. derzh. upr. pry Prezydentovi Ukrainy. – 2009. – № 1. – S. 3 – 9.

2. **Bashtannyk V. V.** Transformatsiia derzhavnogo upravlinnia v konteksti yevropeiskykh intehratsiinykh protsesiv : monohrafiia / V. V. Bashtannyk. – Dnipropetrovsk : DRIDU NADU, 2010. – 390 s.

3. **Buryk Z. M.** Analiz perevah ta nedolikh rozvytku terytorii v umovakh zabezpechennia efektyvnoho stratehichnoho planuvannia / Z. M. Buryk // Efektyvnist derzh. upr. : zb nauk. pr. – 2014. – Vyp 39. – S. 434 – 442.

4. **Buryk Z. M.** Stymuliuvannia staloho rozvytku v Ukraini / Z. M. Buryk // Akt. pytannia ekon. nauk : zb. materialiv VI Mizhnar. nauk.-prakt. konf. (m. Zaporizhzhia, 13 – 14 berez. 2015 r.) / Skhidnoukrainskyi in-t ekonomiky i upravlinnia. – Zaporizhzhia : HO «SIEU». – 2015. – S. 50 – 54.

5. **Hrytsiak I. A.** Yevropeiske upravlinnia: teoretyko-metodolohichni zasady / I. A. Hrytsiak. – Kyiv : K.I.S., 2006. – 398 s.

6. **Dziana H. O.** Normatyvno-pravove zabezpechennia innovatsiinoho rozvytku rehionu / H. O. Dziana, R. B. Dzianyi // Efektyvnist derzhavnogo upravlinnia : zb. nauk. pr. – 2014. – Vyp. 41. – S. 189 – 194.

7. **Lakhyzha M. I.** Modernizatsiia publichnoi administratsii v Ukraini v umovakh yevrointehratsii: teoretychni ta praktychni aspekty : avtoref. dys. ... d-ra nauk z derzh. upr. : 25.00.01 / Mykola Ivanovych Lakhyzha ; In-t zakonodavstva Verkhovnoi Rady Ukrainy. – Kyiv, 2010. – 36 s. – S. 5 – 16.

8. **Pro Derzhavnu stratehiiu rehionalnoho rozvytku na period do 2020 roku :** Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 6 serp. 2014 r. № 385. – Rezhym dostupu : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/385-2014>.

9. **Pro Derzhavnu stratehiiu rehionalnoho rozvytku na period do 2020 roku :** Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 6 serp. 2014 r. № 385. – Rezhym dostupu : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/385-2014/>

10. **Pro zasady derzhavnoi rehionalnoi polityky :** Zakon Ukrainy vid 5 liut. 2015 r. № 156-VII : Rezhym dostupu : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/156-19>.

11. **Tanchuk O.** Osnovni pidkhody do otsiniuvannia efektyvnosti publichnoho upravlinnia / O. Tanchuk. – Visn. Nats. akad. derzh. upr. pry Prezydentovi Ukrainy. – 2015. – № 3. – S. 63 – 70.

Надійшла до редколегії 20.06.18